עבודת ישראל — שופטים

שופטים ושוטרים תתן לך וגו'. הנה הפרשה הזאת נק' תמיד בחודש אלול אשר הוכן העת לכל איש שישוב לבוראו ונסלח לו מחטאתו אשר חטא כל השנה ע"י חרטת והרהורי התשובה ובכי ומספד על עונותיו שעברו ראשו וכל כך צריך להתמרמר עד שיתגלה מצפוני לבו לפני יודע תעלומות שלא ישוב לזה החטא לעולם והיא יעיד עליו כמ"ש הרמב"ם ז"ל בה' תשובה וכבר כתבנו שזה כוונת נוסח התפלה והחזירנו בתשובה שלימה לפניך לפניך דייקא כנ"ל. לכן הזהירה התורה שופטים ושוטרים. כי הם נק' עיני העדה וכן יש לאדם להעמיד על עצמו שופטים הם העינים שלו לנוכח יביטו על דרכו ולפלס מעגל נתיב. וכן האזנים ונקבי החוטם והפה כי ז' חללי דגולגלתא הם נק' שערים לנפש כנודע. וזה בכל שעריך. ולשפוט א"ע על כל מעלליו. ואמר הכתוב לא תטה משפט דהיינו שלא לעות הדין ולאמור על מעשה רשע כי הוא עושה צדק מפני כי התשובה והמשפט שעושה למטה הם הכנה למעלה להוציא המשפט לאורה בראש השנה כאשר יבואו בני האלהים להתיצב על ה' וז"ש ושפטו את העם משפט צדק וכן צדק צדק תרדוף היינו ע"י צדק דלתתא תרדוף צדק דלעילא ויצא לצדק דיננו ואמר הכתוב ולא תקח שחד דהיינו שדרך היצה"ר לפתות בני אדם ולהפילם ברשת החטא ועון ואח"כ הוא מתנחם ועושה מצוה או לומד תורה ואומר בלבו שנתכפר לו העבירה עד שימלאנו לבו לשוב לעשות הרע ולכן הזהירה התורה מדרך הזה כי הוא כעין שוחד המעור עיני חכמים כי לא כן הדבר שכר מצוה לחוד ועונש העבירה לחוד ואין העבירה מתכפרת רק עם התשובה האמיתי' אשר על ידה לא ישוב עוד לכסלה: והנה יש עוד מכשול על הדרך הגם שאדם מתחרט כראוי ומתחיל לשוב לה' והוא מתפלל איזה תפלה כראוי או שלומד קצת תורה ועושה מצוה לשמה. בפתע פתאום היצה"ר בוער בו כתנור בגסות רוח ובא לידי גאות חלילה ומחמת זה מתקלקל כל דרך טוב ואמרו חז"ל כל המתגאה כאלו עובד ע"ז וכן הזהירה התורה כאן לא תטע לך אשרה אצל מזבח ה' אלהיך ולא תקים לך מצבה. לך דייקא דהיינו אתה בעצמך ובמחשבתך של גאות נדמית כאשרה וכמצבה אשר שנא ה' אלהיך. והנה דרך העבודה הנכונה להסתכל תמיד על גדלות הבורא ב"ה אשר ברא השמים ושמי השמים וכל צבאם ומכולם עיקר רצונו בעבודת האדם השפל אחרי אשר יטהר ויזבח את יצרו הרע ויעסוק בתורה ובעבודה זו תפלה מעומק הלב וערבה לה' מנחתו. ובכל זאת צריך לזכור שפלותו וחטאתו מימי קדם ולהכנע ולהיו' לו רוח נשבר' וע"פ שני אלה הדרכים תכון העבודה לה'. אמנם מי שמתפלל ועובד לה' רק במחשבת גדלות הבורא ואינו מקטין א"ע אשר עי"כ הוא מתגאה ברוחו לאמר ב"ה אני מתפלל ועוסק בתורה ובמצות. או להיפך מי שמסתכל על עצמו שהוא אין ואפס רק שהוא בבחי' מרה שחורה שמתמרמר כל כך עד שלא יאמין שהקב"ה ישמע לתפלתו וא"כ למה יתפלל בחנם. הנה תועבת ה' גם שניהם. ועל זה איתא בסוף ס' תיקוני זוהר הק' רמז מאמר חז"ל סומא באחת מעיניו פטור מן הראיי' כי האדם צריך לפקוח עינים א' להסתכל על גבהות הבורא ב"ה ורצונו בעבוד'

שוכני בתי חומר. והשני לזכו' קטנות עצמו עד אשר יעמוד בחיל ורעדה ולקיים לפניו נעבוד ביראה ופחד. וזה שהזהירה התורה לא תזבח לה' אלקיך שור ושה אשר יהיה בו מום. כי שור לשון הבטה שמורה על הסתכלות על גבהות הבורא ית'. ושה מורה על קטנות האדם שצריך להיות מוכנע ושפל כמו השה. ואם הוא בבחי' אחת לבדו אז נק' אשר יהי' בו מום כל דבר רע כנ"ל. רק יהיו יחדיו תמים על ראשו. והגם שיודע האדם את ערכו הנמוכה אל יחדל מלעמוד לפני ה' ולעשות רצונו. כמ"ש הכתוב כי תצא למלחמה על אויביך. הוא היצה"ר שאינו מרחם על הבריות והוא האויב האמיתי וראית סוס ורכב הוא דכר ונוק' שבקליפה שנתגברו ע"י מעשיך עכ"ז לא תירא מהם כי ה' אלהיך עמך כי ימינו פשוטה לקבל שבים ועוזר דלים וכמאמר הכתוב שמע ישראל אתם קרבים היום למלחמה אל תיראו וגו' ופיר"שי אפי' אין בכם זכות רק שאתם אומרים שמע ישראל אתם נצולים וכן יהי' בלב אדם לומר לעצמו כל זמן שנשמת ישראל בקרבי מובטח אני שיקבל תשובתי והגם שעשיתי הרע בעיני ה' עד מאוד חסדו ואמתו אל יעזבוני. ואח"כ מרמז הכ' דרך התשובה כאשר הבע"ת חושב את דרכיו ואשר פגם. וז"ש כי ימצא בך איש אשר יעשה את הרע בעיני ה' אלהיך לעבור בריתו. כי עיקר התיקון מה שפגם באות ברית קודש. הן ברית הלשון מה שפגם בלשונו לדבר דברים בטלים ולה"ר וליצנות ודומיהם. והאר"י ז"ל כתב כי טומאת דברים בטלים הם כדמות נשמה אל גוף הקליפה הנעשה מקרי לבטלה ובפרט מה שפגם בברית המעור הן בשוגג הן במזיד רח"ל. והחטא הזה הוא אבי אבות הטומאה וכל הנטמא בו כאלו עובד כומ"ז כמ"ש בזוה"ק שהמהרהר ביום יבא לידי טומאה בלילה ע"י התלבשות הקליפה בציור אשר הצטייר במחשבתו וא"כ כל הבא אליה נדמה כאלו משתחוה לכומ"ז וז"ש וילך פי' שסר מאחרי ה' ויעבד אלהים אחרים וישתחו להם וגו'. והתיקון על זה והוצאת את האיש ההוא וסקלתו באבנים דהיינו שצריך להרוג הקליפות באבנים הם אותיות הוידוי והבכי והצעקה כמ"ש אבן מקיר תזעק דהיינו מקירות לנו תזעק אל ה' ושב ורפא לו: